

JUDA INFO

prosinec 2002

Ne! Důvěra! - Tomáš Korčák

Devatenáct let žiji s Ježíšem a z toho jedenáct let jsem vedoucím sboru. Za ta léta služby lidem vidím dvě pravdy Písma obzvláště zřetelně. Ta první pravda je v knize Jeremjáš 17,9-10: "**Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.**" (Kral.) Proto je tak důležité často volat k Hospodinu podobně jako král David: "**Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím?li' já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou. Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé.**" (Ž 139,23-24; 18,28 Kral.)

Druhá pravda je zvolání stodvacetiletého Mojžíše na konci svého života a služby: "**Jak velice miluješ lidi!**" (Dt 33,3 Kral.) Často se proto modlím modlitbu apoštola Pavla: "Pane, směruj moje srdce k lásce Boží a k trpělivosti Kristově." (viz 2Te 3,5)

Důvěrné společenství je velice drahé a je ho potřeba chovat, pěstovat, střežit a rozvíjet. Věřím, že nám Bůh dal při znovuzrození určitou "základní míru" jednoty a společenství. Je to jednota ducha - tedy společenství na základě našich znovuzrozených duchů v Duchu svatém. **Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce a pilně zachovávali jednotu Ducha ve svazku pokoje.** (Ef 4,1-3) Tyto nové vztahy jsme dostali jako dar a máme je zachovávat a dále rozvíjet do dokonalosti a dospělosti. ... **dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti.** (Ef 4,13)

Chci hovořit především o čtyřech postojích, které nám brání vytvářet a rozvíjet důvěrné vztahy a těmi jsou: sobectví, nedůvěra, falešná láska a hřích.

Sobectví je mor vztahů, protože základem vztahů je dávání a služba. Sobecký člověk chce jenom brát. Má mentalitu pijavice. **Pijavice má dvě dcery říkající: "Dej, dej."** (Př 30,15 Kral.) Vzpomínám si, jak mi kdysi jedna žena nespokojená v našem sboru řekla: "V bývalém sboru jsem měla pocit, že tam je pastor jenom pro mne a tady to necítím!" Jsem rád, že to u nás necítila. Kéž máme ve sboru všichni postoj a myšlení, že jsme tady pro Ježíše Krista a pro druhé. Kéž je středem pozornosti vždy Pán Ježíš! Zamysleme se nad následujícím veršem z Přísloví 18,1, který uvádím v různých překladech pro lepší porozumění:

CEP **Za svými choutkami jde, kdo se zříká druhých, pohotově rozpoutává sváry.**

Kral Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou věc plete se.

ROH Ten, kto sa *svojmyseľne* oddeľuje, hľadá to, čo sa *jemu* ľúbi, a stavia sa na odpor všetkému, čo by prospelo.

Fischl Kdo od druhých se odlučuje, hledá jen to, co jemu líbí se, a proti všemu moudrému vyřítí se.

KMS Kdo se odděluje (*od druhých / izoluje*), hledá *vlastní* touhy, rozzuří se (vybuchne) proti každé obezřetnosti (naštve ho jakákoli rada).

Druhý destruktivní postoj pro společenství a vztahy je nedůvěra. Poznal jsem, že moje služba jako pastýře je naprosto neúčinná u lidí, kteří ke mně nemají důvěru. A opačně: viděl jsem nádherné ovoce, které vzešlo ze vztahů, kde byla důvěra. Pán chce, abychom důvěřovali především jemu a jeho slovu, ale také jeho služebníkům: **Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.** (2Pa 20,20) Důvěřujte motivům vašich vedoucích skupinek a vůbec všech, které vám Pán dává po boku.

Nepřítel chce zasévat semena nedůvěry, protože ví, jak rozbité vztahy zarmucují Ducha svatého a odvádějí Boží lid od požehnání. Je totiž pouze jedno místo, kde Pán dává své požehnání a svoji moc. Píše se o něm v Žalmu 133. **Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.**

Galatským křesťanům Pavel doslova říká (3,1): "**Ó, nerozumní Galat'ané, kdo vás očaroval, abyste nedůvěřovali**

pravdě, vás, kterým byl před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný?" Dábel chce omámit, očarovat křesťany a dělá to skrze nedůvěru. Takový člověk pak v určitém zastření nerozeznává pravdu od lži a ztrácí jasný a zřetelný pohled na Ježíše Krista a jeho dílo kříže. Ztrácí společenství.

Je velice důležité mít správné vztahy. Nestýkej se s lidmi, kteří ti zasévají nedůvěru vůči tvým autoritám nebo vůči tvému sboru. Máš zodpovědnost za to, čemu nasloucháš (viz Mk 4,24). To, co necháš do sebe zasít, budeš později sklízet (Ga 6,7). **Přátelitel se s kdekým je ke škodě; kdo však miluje, přilne víc než bratr.** (Př 18,24) Nedůvěra často přichází jako ovoce nějaké negativní setby a většinou je prorostlá v našem myšlení skrze kořeny. Je potřeba vzít zodpovědnost za to, že jsem ji nechal zasít do své mysli, učinit pokání a vykořenit ji (L 17,6). **Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeněna.** (Mt 15,13)

Dívej se, jaké ovoce nesou tvoji rádcové - jaký mají vztah k Ježíši, Písmu, manželovi, manželce, dětem, místnímu sboru, vedoucím v církvi, k autoritám, k práci ... Kdo může mluvit do tvého života? Koho necháš nahlédnout do svého života?

Důvěra ve společenství je něco, co postupně roste a co má být pečlivě pěstěno. Důvěra má jistě také své meze. Pokrytcům, lidem nespolehlivým, svévolným a nevěrným důvěřovat nemáme (např. Př 26,23-28). Důvěra také roste s osvědčeností. Někdy vnímám neporozumění Boží milosti ve vztahu k lidem, kteří opakovaně zhřešili v nějaké oblasti. Když hřích vyznali, Pán jim jistě odpustil a nevzpomene na to více. Avšak, co kořeny dlouhodobého hříšného jednání? Tam je potřeba pastýřské péče a času, ve kterém se ukáže ovoce pokání. Bývalému zloději nedám hned sborovou pokladnu, ale povedu ho k moudrému hospodaření a k dávání (vedle mnoha možných dalších pastýřských rad).

Další jed vztahů je falešná láska a neporozumění Boží lásce. Pán hledá podle Ezechiele 13,5 ty, kteří se postaví do trhlin a budou zazdívat zeď Božího domu - církve. Budou nazývat věci pravými jmény a půjdou ke kořenům problémů. Takoví lidé mají náležet do **kruhu rádců Božího lidu** (viz Ez 13,9). Naproti tomu jsou lidé, kteří následují vlastní srdce, ale ne Pána. **Znovu a znovu svádějí můj lid slovy: "Pokoj", ač žádný pokoj není. Lid staví chatrnou stěnu, a hle, oni ji nahazují omítkou. Řekni těm, kteří nahazují stěnu omítkou: Padne! Spustí se lijavec, který spláchně všechno. Nechám padat kroupy jako kameny, rozpoutá se bouřlivá vichřice, a hle, zeď padne.** (Ez 13,10-12) **Zbořím zeď, kterou nahodili omítkou, srazím ji na zem a odkryje se její základ. Padne a vy skončíte uprostřed sutin. I poznáte, že já jsem Hospodin. Tak dovrším své rozhořčení proti zdi i proti těm, kdo ji nahazují omítkou. Řeknu vám: Už není zeď, už nejsou ti, kdo ji nahazovali, totiž proroci izraelští, kteří prorokovali o Jeruzalému, a ti, kteří mívali o něm vidění pokoje, ač žádný pokoj nebyl, je výrok Panovníka Hospodina.** (Ez 13,14-16) Tito rádoby "proroci lásky" **posilují ruce svévolníka, aby se neodvrátil od své zlé cesty a nebyl zachován naživu.** (Ez 13,22)

Derek Prince říká: "*Pastorace dává velmi často obvez na něco, z čeho nebyl vyňat ten hlavní problém.*" (Osvobození a demonologie) Často omítáme libivými slovy chatrnou stěnu druhých ze strachu z lidí a ze snahy se jim zalíbit. My však máme ukázat na trhlínu, postavit se do ní a zazdívat pořádnou zeď se základem. V tom je pravá Božská láska. Naše služba druhým nesmí posilovat svévoli a musí vést k odvrácení od zlých cest. Omítnutá chatrná stěna neobstojí v přicházejících tlacích. Vše musí mít dobrý základ.

Božím určením pro tebe je, abys byl **přípodobněn obrazu jeho Syna** (Ř 8,29). Bůh tě miluje takového, jaký jsi a miluje tě tak, že nechce, abys nezůstal takový, jaký jsi. Nebeský Otec tě miluje bez podmínek a vychovává tě do dospělosti - do podoby Ježíše Krista. Pánova výchova v našem životě je důkazem našeho synovství a proto se jí plně a s vděčností poddejme. Apoštol Pavel říká svatým v Galácii (Ga 4,19): "**Mé děti, které opět v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zformován Kristus.**"

Poslední věcí, na kterou chci poukázat a která odvádí od vztahů a důvěrného společenství, je hřích. Hříchy nesmíme skrývat, ale naopak vyznávat Bohu i druhým lidem (viz Jk 5,16). Nevyznatý hřích vede do temnoty, ničí společenství a zarmocuje Ducha svatého. Člověk, který není ochotný hřích vyznat a opustit, utíká před světlem a společenstvím s lidmi, kteří chodí ve světle. **Toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná zle, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.** (J 3,19-21) **A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. Řekneme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme v temnotě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.** (1J 1,5-7)

Kéž jsou naše vztahy otevřené, plné světla, Božské lásky a pravdy. Kéž jsme dobrými přáteli, kteří vydrží stát po boku i v těžkých dobách a pro které jsou vztahy s druhými sladší než chtění vlastní duše.

V každém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení. (Př 17,17)

Olej a kadidlo jsou pro radost srdci, přítel je sladší než chtění vlastní duše. (Př 27,9)

[Zpět na seznam](#)

JUDA INFO

prosinec 2002

Kdo je vedoucí a jak ho podpořit - Wessie van der Westhuizen

V životě je plno samozřejmých věcí, kterým se nemůžeme jen tak vyhnout nebo je pomíjet. Pokud to uděláme, dostaví se konkrétní důsledky, se kterými pak musíme žít. Na příklad si vezmeme jednoduchou situaci, kdy nevezmeme na vědomí frekventovanou silnici a chceme přejít. Může se stát, že v důsledku toho nakonec budeme vypadat značně odlišně než předtím, ale také z toho vyjdeme s důležitým ponaučením.

S principy, které jsme obdrželi v Božím slově, je to podobné. Máme možnost je brát v úvahu a řídit se jimi, ale když se rozhodneme opačně, vždycky přijdou určité důsledky. Pokud chceme budovat Boží království tak, že se zapojíme do jeho plánu, tedy místního sboru, musíme se také těchto jednoduchých, leč důležitých principů držet.

Ne každého vedoucího ustanovil Bůh

Rád bych se s vámi podělil o několik důležitých principů, jejichž platnost mohu osobně dosvědčit. Sbor, který se bude těmito radami řídit, se může stát o mnoho silnějším. Často slyšíme druhé lidi říkat, že síla sboru závisí na síle vztahů mezi vedoucími. Právě síle v této oblasti sborového života potřebujeme lépe porozumět. Můžeme mít nádherná přátelství mezi členy, ale pokud se vedoucí spolu nescházejí, nastává problém. Tento problém může vyřešit jediné změna v postoji, a nikoli naše schopnosti a dovednosti. Proto Bůh hledá pokorné vedoucí, kteří dovolí svatému Duchu měnit svá srdce, aby v Kristově těle byla větší jednota.

V každém sboru musí být vedoucí, kterého Bůh určil a ustanovil, aby nesl vizi pro konkrétní tělo. Vždycky by to měl být někdo, na koho nejprve ukáže Bůh a povolá ho, a pak starší rozpoznají, že to je ten, koho Bůh pomazal, aby úkol vedení sboru naplnil. Tito lidé musí svatého Ducha nechat, aby k nim mluvil, a pokud je to nutné, zapojit do procesu hledání Bohem určeného člověka někoho odjinud, komu mohou důvěřovat.

Předpokládejme, že už tento proces proběhl a pastor se aktivně zapojil do konkrétního sboru. Teď je zcela nezbytné, aby skupina pracovníků kolem něj poznala jeho srdce. Srdce a vize tohoto člověka se totiž stává srdcem a vizí, které musí následovat. Srdce člověka však nepoznáte, pokud od něj budete mít odstup. Chce-li vedoucí sboru dosáhnout úspěchu, musí se snažit vizi svého srdce předat ostatním tak, aby ji chtěli následovat. Ostatní členové týmu vedoucích se ovšem musí snažit, aby se dostali do blízkosti pastora, a tak lépe poznali, jaké má srdce. Lidé, kteří zůstanou sami, už nemohou vykonávat Boží dílo. Na to jsou potřeba lidé, kteří spolupracují pod autoritou samotného Boha. Tomu se říká teokracie, ne demokracie.

Bůh dává vedoucímu zodpovědnost nést vizi a uvádět ji do praxe, ale také pak povolává ostatní, aby vizi, kterou má jejich vedoucí, sloužili. Tomu se říká mít společnou vizi. Pokud máme víc než jednu vizi, naše vize se rozdvojí a sbor s rozdvojenou vizí se stává sborem bez vize. Je třeba mít jen jednu vizi. Bůh určil, že vedoucí je jejím nositelem a ostatní jej následují. Pokud vizi nemá, možná by neměl být vedoucí.

Sloužit vizi někoho jiného?

Když Bůh někoho ustanoví do určitého úřadu, dává mu k tomu také pomazání. Jeho pomazání zahrnuje vizi a plán. Mojžíš, Jozue, Gedeon a další jako vedoucí přijali od Boha vizi a plán. Boží pomazání, které na nich spočívalo, způsobovalo, že věděli, co je potřeba udělat. Stojí za povšimnutí, že Jozue nejprve musel sloužit vizi jiného muže (Mojžíše), a pak teprve dostal od Boha svou vlastní vizi. Službou Mojžíšovi si zachoval čistotu a použitelnost před Bohem. Pro mě vždycky hodně znamenala tato věta: "Služba vás protříbí." To znamená, že když začneme v církvi sloužit, nějak se to dotkne našich postojů a věcí, které nám pomáhají sloužit účinně. Pokud se vyhýbáme službě druhým lidem, vyhýbáme se procesu, v němž chce Bůh jednat s překážkami, které brání svatému Duchu, aby konal své dílo v našich životech.

Velmi zvláštní věc se přihodila ve vztahu Elijáše a Eliši (2Kr 2). Když byl Eliša v Eliášových službách jako učeň, byla to pro něj příprava na to, co ho mělo potkat. Mnoho lidí má pocit, že když slouží vizi někoho jiného, ztrácejí čas. Bůh se však na to dívá jako na období zkoušky našeho charakteru. Elišovi se dostalo pocty za jeho věrnost a loajálnost vůči jeho mistru a výsledkem bylo, že přijal od Boha dvojnásobné požehnání.

Možná, že než můžeme přijmout od Boha víc pro naši vlastní službu, musíme víc dát službě a vizi toho, komu nás Bůh povolal sloužit. Je také zajímavé, že když Eliša viděl, jak Elijáš vystupuje do nebe, volal: "Můj otče, můj otče." Viděl v něm duchovního otce a ne jen učitele nebo apoštola. Rozhodně dnes v církvi potřebujeme více otců, kteří ponесou vizi, ale také potřebujeme více synů a dcer oddaných otcům a matkám, tak jako byl Eliša oddaný Elijášovi. V Malachiáši 4, 6 čteme, že Bůh touží obrátit srdce otců k synům a srdce synů k otcům. Chce to udělat na jednom konkrétním místě, a tím je Kristovo tělo. Otcové by měli na toto volání reagovat a dopřát dětem, aby se cítily v bezpečí pod jejich vedením. Děti pak v takovém prostředí najdou bezpečí a ochotně půjdou za vedoucími.

Svatý Duch dnes pilně zkouší naši oddanost. To je něco, co se nedá poznat, dokud to neprojde zkouškou. Stejně je tomu se smlouvou. Je jednoduché říci: "jsem tady pro tebe", dokud se to opravdu nevyzkouší. I v manželství je velmi snadné říci "vždycky tě budu milovat". Je však třeba to dokázat ještě mnoho dní po svatbě, kdy nevěsta už na sobě nemá nádherné šaty a není nálada na dlouhé pohledy do očí, protože jí manžel zrovna řekl, že mu nechutná jídlo, které uvařila. Musíme k sobě vzájemně přilnout, aby Bůh viděl naše srdce. Než Eliša obdržel Elijášova ducha, musel k němu nejprve přilnout. Rút se přimkla k Noemi a přijala požeňání. Když odložíme svou vlastní vizi, abychom podpořili vedoucího, kterého nám Bůh dal, jeho úspěch bude naší poctou. Josefův sen se nenaplnil, dokud se Josef nevěnoval snům druhých. Bůh ho poslal do vězení, ale jeho sen nezemřel.

Uskutečňovat sny druhých

Chcete-li, aby se naplnil váš sen, začněte uskutečňovat sny druhých. Služte jejich snům, a co zasejete, to sklídíte. Když naplníte sen a vizi toho, komu vás Bůh povolal sloužit, nemůže nic zvrátit záměr a cíl, které má Bůh pro vás. Pokud vyžadujeme osobní uznání za to, co děláme, pak pracujeme pro člověka, a ne pro Boha. Službu druhému musíme vykonávat na základě naprosté jistoty v Bohu, pochopení jeho bezpodmínečné lásky k nám a ochotě konat jeho vůli.

Než se David dostal k moci (1Pa 12), přišlo za ním několik bojovníků. Bylo to pro něj období velké nouze. Když se mu však ti muži dali k dispozici, zjišťoval, jaké mají motivy:

Přicházíš v pokoji? Přicházíš budovat vztahy, nebo vyvolávat spory? Pokud to druhé, pak tě nechci, ať máš jakékoli obdarování.

Přišel jsi mi pomoci (sloužit Kristovu tělu)? Musíme se ujistit, že naším skutečným motivem v daném sboru je pomoci vedoucímu a podporovat ho. Pokud to tak není, co tam tedy děláme?

David dále říká: "Je-li vaše srdce při mně, pak je moje srdce při vás." Každý, kdo se připojí ke sboru a chopí se nasměrování vedoucího, může přijmout velké povzbuzení a podporu. Tehdy se lidé okamžitě začnou cítit v bezpečí, protože nedochází k žádným sporům. Muži, kteří se přidali k Davidovi, věděli, že by si nejspíš sami vystačili, ale nedosáhli by dobrých výsledků. Když se staneme týmem, náš duchovní vliv a efektivita rapidně vzroste, protože Bůh nás uzpůsobil k tomu, abychom pracovali v týmu (Žalm 133).

Timoteus sloužil Pavlovi a to vyústilo v jeho vlastní službu. Chceme-li v životě nést ovoce, musíme začít na místě služby. Přesně tak jednal Ježíš a získal největší myslitelnou odměnu. Pro něj nebyl problém položit za nás život, aby zajistil naplnění Božího plánu pro náš život. Nedělal to kvůli sobě, ale kvůli nám. Měli bychom sloužit druhým ne proto, co z toho můžeme vytěžit, ale pro to, co může naše služba vybudovat v srdcích druhých lidí.

Budme věrní ve službě vizi vedoucího, kterého nám Bůh pro tuto dobu dal, a všechno ostatní přenechejme Bohu.

Jděme dál za svou touhou budovat Boží církev tím, že pochopíme, že velkým Stavitelem je sice Ježíš, ale dal nám určité principy, kterých bychom se měli držet, pokud chceme být do tohoto procesu zapojeni.

Ať už se nacházíte v jakékoli pozici, přemýšlejte o lidech, které máte kolem sebe. Pokud jste vedoucí ustanovení Bohem, uvědomte si, že musíte nastavit atmosféru svou vlastní pokorou. Lidé pak také budou chtít sloužit vám. Pokud jsme v těchto pozicích arogantní a pyšní, stáváme se svatému Duchu překážkou v jeho díle v našem sboru.

Pokud jste v pozici, kdy byste měli svému vedoucímu sloužit, odložte svůj vlastní program a chopte se výsady sloužit vizi někoho jiného a ne své vlastní. Bůh dá tvému sboru a městu růst a větší efektivitu.

Přetištěno se svolením z Života víry 11/2002

JUDA INFO

prosinec 2002

Láska k Božímu Slovu - Dan Drápal

Bylo to někdy na podzim roku 1981. Všiml jsem si malé "kraličky" v rukách Slávky Polachové. Byla to pašovaná bible v zeleném obalu z PVC. V té době ještě nebyla vydána ani "ekuménka", natož Nová smlouva (překlad KMS). Slávka uvěřila 21. března toho roku. Během půl roku přečetla celou bibli. Opotřebovanost její bible vydávala svědectví o tom, že Písmo je jí skutečně chlebem života.

Působilo to na mě velice útěšným dojmem.

Goethe kdysi řekl, že krásný mladý člověk je hříčka přírody, kdežto krásný starý člověk umělecké dílo. Mnohdy mne napadlo, že tato myšlenka by se dala nějak aplikovat na křesťany. Horlivý mladý křesťan není něco zcela mimořádného. Ale člověk, který je horlivý po dvaceti, třiceti, padesáti letech po obrácení, to je teprve něco!

Svým způsobem jsme relativně starým sborem, ať se nám to líbí nebo ne (*Křesťanské společenství Praha*). Podobných horlivců jako sestra, o níž jsem právě psal, bohužel nemáme mnoho. Víím ale, že se to může změnit. A toužím po tom, aby se to změnilo.

Chci psát o Písmu. Mám tu výhodu, že ho miluji. Mám další výhodu, že nejsem pod tlakem jiných lidí, kteří by mi určovali, co mám dělat. Z Písma víím, že se mám věnovat především kázání Slova a modlitbě. A tak to také činím. Čas nad Písmem, který trávím skoro každý den dopoledne, je nejkrásnější částí dne. Proč?

Písmo je mi skutečně chlebem. Nechápu, jak nějaký křesťan vydrží bez něj. To nemá duchovní hlad? To mu něco neschází?

Písmo je světlem pro mou cestu. Nedovedu si představit, že bych se orientoval v životě, kdybych se nezabýval Božím Slovem.

Písmo je mi potěšením. Mám v životě hodně radostí, ale prakticky denně slyším také nepříjemné zprávy, a někdy hodně nepříjemné. V Písmu nacházím posilu i povzbuzení.

Písmo mě buduje. Člověk ani po pětadvaceti letech křesťanského života nemá všechny boje vybojovány. Písmo mi ukazuje, v čem potřebuji proměnu. Jsem si jist, že kdybych se nezabýval Božím Slovem, duchovně bych stagnoval - a to v tom lepším případě.

Písmo je nezbytné pro mou službu. Apoštol Pavel, když se v Milétu loučil s efezskými staršími, řekl: "Nyní vás svěřuji Bohu a slovu Jeho milosti". Je to Boží slovo, kterým sloužíme při pastoraci či evangelizaci. Slovo Boží má moc, nikoli naše. Neříkám tím, že naše promluvy mají sestávat z citování dlouhých pasáží, ale pokud někomu pastoračně sloužím, potřebuji mu sdělovat ne své vlastní představy o jeho životě, ale co do jeho života říká Písmo.

A konečně, skrze *Slovo mám obecenství s Bohem*. Boží Slovo a modlitba, to jsou základní předpoklady obecenství s Otcem, Synem a Duchem svatým. Studuji Písmo, abych mohl kázat. Ale rozvažuji nad Písmem, abych se setkal s Otcem. Ne kvůli druhým, ale kvůli sobě.

Možná jsi dočetl až sem a "nemáš nic proti". Můžeš ale o sobě říci ty věci, které jsou napsány v předchozích odstavcích? Pokud ne, co s tím uděláš?

Můžeš udělat jednoduchou věc. Udělej si plán četby Písma. Vyhrad' si každý den chvíli, kterou strávíš nad Božím Slovem.

"Ale já nejsem pod zákonem!" No to je dobře. Ale máš obecenství s Pánem? Mluví k tobě?

Pán Ježíš říká: **Kdo mne miluje, bude zachovávat má přikázání.** Boha nemiluješ víc, než miluješ Jeho Slovo.

"Když mně to moc neoslovuje." To je nešťastný stav, ve kterém bys neměl zůstat dlouho. Přestaneš-li si číst úplně, nic se nezlepší. Kdyby mě přestalo oslovovat Písmo, modlil bych se, dokud by se to nezměnilo.

Někdy je to tlak dobrých věcí, které nás odvádějí od té nejlepší. Musíš mu aktivně vzdorovat. Nikdo to za tebe neudělá.

Někdy je to hřích, který nás uvrhne do jakési mlhy, kdy nám všechno bledne, ztrácejí se kontury, a touha po Písmu vyprchá. Mám pro tebe jediné řešení: Čiň pokání!

Písmo je ti k dispozici. Budeš-li ho milovat, budeš silný. Budeš vítězit. Budeme-li všichni milovat Písmo, budeme silným sborem. Záleží na nás.

Přetištěno se svolením ze Sborového života 10/2002

[Zpět na seznam](#)

JUDA INFO

prosinec 2002

Přečti Písmo za jeden rok! - Tomáš Korčák

Název Bible pochází z řeckého "biblos" - kniha. Je to vlastně celá knihovna. Obsahuje 66 knih obsažených do 1189 kapitol. Starý zákon obsahuje 39 knih a Nový zákon 27 knih. Bible byla napsána v období delším než 1600 let. Vznikla tedy během více než 60 generací. Napsalo ji více než 40 pisatelů, kteří zastupují různé společenské vrstvy a profese.

Chceš-li přečíst Bibli za 1 rok, čti denně tři kapitoly a v neděli pět. Snaž se, abys nevynechal ani jeden den. Přitom ti pomůže kalendář čtení. Když přečteš celou Bibli, začni znovu - čti celý život.

Čtení Písma je jako pojídání ryby. Když naleznáš v Písmu obtíž, odlož ji stranou a nazvi ji kostí. Proč by ses měl kostí dávat, když je tam pro tebe tolik výživného masa?

Hlavním tématem Bible je Ježíš Kristus - Boží Syn (Lk 24,27).

JAK ZACHÁZET S BOŽÍM SLOVEM?

Lituj, vyznej a odděl se od každého hříchu a měj velikou touhu poznávat Boží Slovo!

Odložte tedy každou špatnost a každou lest, přetvářku, závist a každou pomluvu, a jako novorozené děti mějte touhu po nefalšovaném mléku Božího slova, abyste v něm vyrostli k záchraně, jestliže jste vskutku okusili, že Pán je dobrý. (1Pt 2,1-3)

Měj úctu a bázeň před Božím Slovem!(Iz 66,5)

Vždy, když otevřeš Bibli, pros Boha, aby ti otevřel srdce a mysl.

Hospodine, otevři mi prosím oči, abych viděl! (podle 2Kr 6,17)

Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého. (Ž 119,18)

Bud' rozhodnut Boží Slovo činit! (J 7,17)

Proto odložte veškerou nečistotu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc zachránit vaše duše. Bud'te však těmi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří sami sebe klamou. (Jk 1,21-22)

Miluj Pravdu Božího Slova nade všechny názory a to tě ochrání před různými svody. (2Te 2,9 -10; J 17,17)

Přijímej celou Bibli jako skutečné Boží slovo pro tebe! (1Te 2,13; 2Tm 3,16-17; Sk 20,32)

Spoj Boží Slovo ve svém srdci s vírou. (Žd 4,2; 2K 1,20)

Pravidelně každý den věnuj čas Božimu Slovu jako své duchovní stravě. (Joz 1,8; Mt 4,4; Sk 17,11) Ono tě nasytí, uschopní k poslušnosti a vypůsobí proměnu.

[Zpět na seznam](#)

JUDA INFO

prosinec 2002

Posvěť se pro poslání, které má pro tebe Bůh! - Derek Prince

V Janovi 10 je Ježíš kritizován náboženskými vůdci své doby. Kritizovali ho za jeho výrok, že je jedno s Otcem - že tím implikoval, že on sám je Bůh. Ježíš dal tuto odpověď: "**Jestliže ty, ke kterým se stalo slovo Boží, nazval bohy, a nemůže být zrušeno Písmo proč mně, kterého Otec posvětil a poslal na svět, říkáte: ‚Rouháš se,‘ protože jsem řekl: ‚Jsem Boží Syn?‘**" (J 10,35-36) Ve 36. verši je řečeno, že Bůh Ježíše posvětil a poslal na svět. Jak Otec posvětil Ježíše? Ježíš byl vždy svatý. Nic ho nemůže udělat ještě svatějším, než už byl. Ale zde to slovo posvětil znamená, že ho oddělil pro nějaký úkol. A Ježíš přišel, aby vykonal ten úkol. Ale to nám také dává určitý vzor. Když Bůh dá člověku nějaký úkol, oddělí nebo posvětil ho pro ten úkol. Posvěcený člověk je ten, který je Bohem oddělen.

V J 17:17-19 čteme: **Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. A sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.** Opět jde o posvěcení. V J 10 čteme, že Bůh posvětil Ježíše, ale zde v J 17:19 říká Ježíš: "Já sám sebe posvěcuji." To je vzor. Bůh tě posvěcuje pro nějaký úkol, ale ty musíš odpovědět tím, že sám sebe budeš posvěcovat. Bůh tě odděluje, ale ty se musíš oddělit pro to, pro co tě Bůh oddělil.

A pak mluví ještě o svých apoštolech a říká: "Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět." Otec posvětil Syna a poslal ho na svět, Syn posvětil své apoštoly a poslal je na svět. Ale pamatujte na to, že musíme reagovat tak, jak Ježíš reagoval. Musíme se posvětit pro ten úkol, pro který nás Bůh posvětil. Věříš?li, že ti Bůh dal specifický úkol, musíš se posvětit. Musíš reagovat na to, co řekl Bůh a říct: "Bože, nyní se posvěcuji pro to, co jsi mi řekl, abych učinil." Musíš se oddělit, musíš se soustředit na Boží záměr ve svém životě.

Vím, že tady máme jednoho bývalého baletního tanečníka. Než jsem byl spasen, balet mě velmi zajímal. Když jsem byl mladý muž, měl jsem přítelkyni, patrně největší baletku tohoto století, jmenovala se Margot Fontienová. Možná, že někteří z vás jste o ní slyšeli. A vím, proč byla tak úspěšnou baletkou. Ve stejné společnosti byly ještě dvě jiné velmi obdarované baletky, ale Margot byla zvláštní. Ona se posvětila pro ten úkol. Chápete, že mluvím nyní světsky. Neříkám, že být baletkou je nějaký svatý úkol, používám to jako určitý příklad. Já jsem ji jednu dobu velmi dobře znal, všechno v jejím životě bylo podřízeno tomu, aby se stala nejlepší baletkou. Jídlo, které jedla, přátele, které si dělala, knihy, které četla, všechno směřovalo k tomu jedinému cíli. Ona se posvětila pro to, aby byla baletkou. Doufám, že rozumíte, jak to myslím.

Pokud tě Bůh povolal k určitému úkolu, musíš reagovat. Musíš říci: "Bože, ty jsi mne povolal, abych byl to a to a já se posvěcuji pro tento úkol - já se odděluji pro tento úkol."

V roce 1944 mě Bůh povolal, abych byl učitelem Písma. A myslím, že vám můžu v pravdě říci, že jsem se posvětil pro tento úkol. Udělal jsem všechno proto, abych byl tím nejlepším biblickým učitelem, jakým se mohu stát. Nesrovnávám se s jinými, říkám: nejlepším, jakým jsem se já mohl stát. A na jednu věc jsem velmi opatrný. Na to, co pouštím do své mysli. Jsem velice opatrný na to, co čtu, protože vím, že když to vstoupí do mé mysli, jednoho dne to z ní zase vystoupí. A tak se snažím omezit svou četbu na to, abych četl to, co mi pomůže být tím nejlepším biblickým učitelem, jakým já se mohu stát. Také skrze mou ženu Ruth jsem se naučil, že hodně záleží na tom, co jíš. Chceš?li mít tělo, které splňuje Boží záměry, jsou určité druhy potravy, které by jsi asi jíst neměl, protože potom přibereš a nebudeš z toho mít sílu. Lituji, že Amerika exportuje do České republiky spoustu těch levných potravin, které se prodávají v Americe. Jsou mnohem lepší věci k jídlu, které jsou v Americe a které zde nemáte. Možná si myslíte, že zacházím příliš daleko, ale říkám: Musíte sloužit Bohu v těle. Nebudete sloužit Bohu jako duch, který se někdy nějak pohybuje. A stav tvého těla má velký vliv na to, jak budeš sloužit Bohu. Dává vám to smysl? Mně už je téměř 79 let a kdyby mi moje žena nepomohla, abych se staral o své tělo, neměl bych sílu dělat to, co mě dnes vidíte dělat. Ale já jsem se posvětil k službě biblického učitele. Možná nejsi povolán k tomu, abys byl biblickým učitelem, ale pro každého z vás má Bůh specifické poslání. **Chci vás vyzvat, abyste se posvětili pro to poslání, které Bůh pro vás má.**

Znáte jedno velice důležité povolání? Být matkou. K tomu se musíš posvětit. **Musíš být tou nejlepší matkou, jakou se můžeš stát.** Musíš se naučit něco o dětské psychologii, musíš se také naučit, jak žít svou rodinu. Stále se vracím k tomu jídlu. Někteří křesťané říkají, že jídlo není důležité. Oni se klamou. Někdy se klamou proto, že se nechtějí postavit tváří v tvář skutečnosti. Jedna z největších odpovědností, kterou má matka, je, aby dobře živila svou rodinu. A zvyky, které naučíš své děti, budou ty děti provázet celý život. Záleží na tom, jak živiš svou rodinu. Záleží na tom, jak vychováš děti. To je možná

nejdůležitější úkol, jaký můžete mít. Na mě to feministické hnutí nedělá absolutně žádný dojem. Oni naznačují, že pro ženu je úžasný úspěch, když může vést velkou společnost. Já tomu nevěřím. Jsem přesvědčen, že být úspěšnou matkou, je mnohem náročnější, než být úspěšnou manažerkou. **Být matkou, to je jedno z nejúžasnějších povolání na zemi.** Pokud v tom chceš být úspěšná, musíš se pro to posvětit. Musíš si uvědomit, že je to pozice, kterou ti dal Bůh. A musíš udělat všechno, co je v tvých silách, aby jsi byla tou nejlepší matkou, kterou můžeš být.

Jednou jedna žena v Americe naslouchala jednomu kazateli a on kázal proti různým hříchům. Ona říkala: "Amen". Ale potom kázal proti věcem, které dělala ona, a ona řekla: "Nyní nechal kázání a plete se jiným lidem do života." Možná jsem se vám pletl do života. Ale doufám, že pochopíte, že duchovní život je velmi praktický.

Křesťanská konference Praha 1994

[Zpět na seznam](#)

JUDA INFO

prosinec 2002

Jak zvládat děti při Bohoslužbách - Helena Cvejnová

Děti patří do sboru, jsme rádi, že tam jsou. Jsou pro nás požehnáním a samy jsou požehnané tím, že jsou v obecnství věřících a v přítomnosti Ducha svatého. Proto není dobré vynechávat shromáždění s malými dětmi, i když si řekneme, že z toho nemá nic moje dítě ani já.

Na druhou stranu není možné, aby děti rušily trvale. Je rozdíl mezi tím, když dítě jednou vykřikne nebo mu něco spadne na zem a mezi tím, když trvale křičí, mluví nahlas, běhá, směje se nebo hlasitě hází hračkami. Rodiče a zvláště maminky si musí uvědomit, že dítě je svěřený dar, za který mají zodpovědnost oni - i ve shromáždění.

Mají zodpovědnost za to, aby děti nerušily. Být maminkou zvláště těch malých dětí vyžaduje plné vydání se službě dítěti. Je to radost, výsada, ale také oběť. Proto maminky takhle malých dětí nemívají často žádnou službu ve sboru, proto mají placenou "mateřskou" 4 roky, aby se mohly plně dítěti věnovat.

Uvědomte si, že je to období náročné i krásné a že je krátké ! Je to jen dočasná věc, kdy vaše dítě zabere 50 - 90 % vaší pozornosti při shromáždění, od tří jde do besídky.

Maminka tedy musí počítat s tím, že z toho, co se ve shromáždění děje, bude mít třeba jen 40 nebo 10 %. I přes to je důležité tam chodit, neřící si - tak budu ty 3 roky doma (popř. budu se střídát s manželem) a pak už to bude jednoduché. Být ve sboru je požehnáním i pro maminku i pro dítě, to je jedna věc a druhá věc je to, že dítě si potřebuje zvykat už od malička na to, že musí sedět chvíli v klidu a být hodné.

Někteří nevěřící rodiče razí tzv. FREE výchovu (svoboda), kdy dítě nechají být zcela volně, vůbec ho nenapomínají, natož aby ho trestali tělesně. Biblická výchova je zcela odlišná. Dokonce se často mluví o tělesných trestech i o holí.

Kniha Přísloví: 13,1; 19,18; 22,6 a 15; 22,13 a 14; 29,15 a 17

Syn otcovským káráním zmoudří, kdežto posměvač pohrůžky neposlouchá.

Trestej syna, dokud je naděje, a nechtěj mu přivodit smrt.

Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní ani když zestárne.

Vězí-li v srdci chlapce pošetilost, trestající hůl ji od něho vzdálí.

Nepřipravuj chlapce o trest !

Nezemře, když mu nabiješ holí.

Nabiješ mu holí a jeho život vysvobodíš od podsvětí.

Hůl a domluva dávají moudrost, ale bezuzdný mladík dělá ostudu své matce.

Trestej svého syna, připraví ti odpočinek, zpřijemní ti život.

Samozřejmě, že nejde jen o syny, ale rovnou mírou i o dcery. Je to Boží Slovo, co jsme teď slyšeli. To bylo o výchově trochu všeobecně a teď pár konkrétních poznámek a rad, jak to dělat ve shromáždění.

Záleží zvláště u kočárkových dětí na jejich režimu. Nám se stávalo, že po určité období, třeba 2 - 3 měsíce nám děti celé shromáždění prospaly. Pak se to posunulo a už to nešlo. Ale někdy to lze zařídit - ráno ho vzbudím a vím, že mezi 9 - 10 hodinou bude zase zralé spát. U větších dětí (nebo i u těch malých) je možná dobré si promyslet, na kterou část shromáždění tam chci být

a přijít později nebo zase naopak odejít dříve, pokud není možné tam ty 2 (či více) hodiny vydržet. My jsme chodili do Církve bratrské, kde shromáždění trvalo přesně jednu hodinu a naučili jsme se takové mechanismy a taktiky, že to holky většinou vydržely v klidu. Sice jsem z kázání měla třeba jen čtvrtinu, ale i to myslím, že je pro děti dobré a také výchovné, snažit se je udržet určitou dobu v klidu na klíně nebo na židli. Takže konkrétně jsme měli například předem připraveno a promyšleno, co s sebou - v krabičce nakrájená jablíčka, pak přišla na řadu obrázková knížka, potom bloček s tužkou, kdy jsem třeba sama něco kreslila a pak to zkoušely děti. Než se vystřídají tyto činnosti, uplyne třeba a až 3/4 hodiny. Další dobrá věc je zkusit si sednout s dítětem dopředu - většinou dítě ani nevnímá, že se vpředu něco děje, je to pro něj příliš velká vzdálenost. Pak je dobré si sedat tak, aby děti na sebe neviděly. Další možnost je využít dorostence, předem se domluvit s dvojicí, dítě obléknout a poslat je ven. U menších dětí kolem jednoho roku při zlobení raději odvést pozornost - něco jim strčit do ruky, než je napomínat, aby byly ticho.

U větších dětí je dobré jim doma vysvětlovat, že ve shromáždění musí šeptat a učit je šeptat už doma. Pak je dobré jim říkat, aby mlčely, protože vy chcete poslouchat, o čem se mluví.

Tím jsem se dostala k poslední věci - pokud chceme dítě ukáznit ve shromáždění, musíme je nejdříve umět ukáznit doma. Proto si zaveďte doma pravidla, co dítě smí a co ne, snažte se je k tomu důsledně vést (např. že nesmí s jídelm běhat po bytě, ale sedět u stolu; že smí vytáhnout další hračku, až když uklidí to, s čím si hrálo předtím atd.). Nenechte je jen tak bezúčelně tahat hračky jednu za druhou, nedávejte jim knížky a kreslení jen tak napospas. To, co chcete dělat ve shromáždění s dětmi, dělejte s nimi doma (nebo naopak). Vezměte si je na klín, jednu hezkou obrázkovou knížku a ukazujte jim: to je pejsek, haf - haf atd. a tak každý den (roční děti!). Pak je nechte ukazovat - kde je pejsek, kde je kočička, později je učte barvy, čtete jim jednoduchá říkadla pořád dokola. Děti to baví, ale musí se začít na to zvykat už od roka. Pak jim čtete kratičké pohádky nebo příběhy z Bible (vše s obrázky). Vezměte je ke stolu, kreslete jim jednoduché obrázky a řekněte jim, co to je. Pak ať zkoušejí vzít tužku samy a potom zase vy. Nenechte děti celý den být, věnujte se jim, stačí 5 - 10 min několikrát denně. Neposazujte je příliš často k televizi, maximálně a hodiny denně a vybírat! Hodně si s nimi povídejte, skládejte stavebnice nebo skládejte kostky. Nebojte se vodovek ani modelíny, ale pracujte s nimi. Pokud udělají něco, co neměly, nejdříve jim řekněte, že se to nedělá, že se to nesmí a že příště za to dostanou na zadek. Pak jim opravdu na zadek dejte.

Čím víc se dětem budete věnovat a zaměstnávat je, tím méně budou zlobit. Nejhorší je, když děti nevědí do čeho "píchnout". Myslete na to i do budoucna a až budou děti chodit do školy, zaměstnejte je i odpoledne (kroužky, sporty apod.).

Konečně se za děti modlete a žehnejte jim, čtete i knížky o výchově dětí - je hodně křesťanských knížek, mluvíte o dětech s manželem, mějte jednotné přístupy. Vždy se dohodněte v nepřítomnosti dítěte, nikdy ne před ním.

Příspěvek pro schůzku maminek KS Děčín 13. 9. 1996

[Zpět na seznam](#)